

موسسه حقوقی آوای عدالت سروش

قانون راجع به طرز تنظیم وصیتنامه مصوب ۲۳ بهمن ماه ۱۳۱۷

قانون راجع به طرز تنظیم وصیتنامه/

مصوب ۲۳ بهمن ماه ۱۳۱۷/

ماده اول - وصیتنامه اعم از اینکه راجع باشد به وصیت عهدی یا تملیکی منقول یا غیر منقول ممکن است به طور رسمی یا خودنوشت یا سری تنظیم شود./

ماده دوم - ترتیب تنظیم وصیتنامه رسمی و اعتبار آن به طوری است که برای اسناد تنظیم شده در دفاتر اسناد رسمی مقرر است./

ماده سوم - وصیتنامه خودنوشت در صورتی معتبر است که تمام آن به خط مومی نوشته شده و دارای تاریخ روز و ماه و سال به خط مومی بوده و امضا او رسیده باشد./

ماده چهارم - وصیتنامه سری ممکن است به خط مومی یا به خط دیگری باشد ولی در هر صورت باید به امضا مومی برسد و به ترتیبی که برای امانت اسناد در قانون ثبت اسناد مقرر گردیده در اداره ثبت اقامتگاه مومی یا محل دیگری که در آییننامه وزارت دادگستری معین می‌گردد امانت‌گذارده می‌شود./

ماده پنجم - کسی که سواد ندارد نمی‌تواند به ترتیب سری وصیت نماید./

ماده ششم - کسی که نمی‌تواند حرف بزند هر گاه بخواهد وصیتنامه سری تنظیم کند باید تمام وصیتنامه را به خط خود نوشته و امضا نماید و نیز در حضور مسئول دفتر رسمی در وصیتنامه بنویسد که این ورقه وصیتنامه او است و در این صورت مسئول دفتر باید روی پاکت یا لفافی که وصیتنامه در او است بنویسد که عبارت مزبور را مومی در حضور او نوشته است./

ماده هفتم - وصیتنامه سری را مومی همه وقت می‌تواند به ترتیبی که برای استرداد اسناد امانتی مقرر است استرداد نماید./

ماده هشتم - در موارد فوق‌العاده از قبیل جنگ و امراض ساریه و مسافرت در دریا که مراد به نوعاً مقطوع و به این جهت مومی نمی‌تواند به یکی از طرق مذکور وصیت کند ممکن است وصیت به طریقی که در مواد بعد ذکر می‌شود واقع شود./

ماده نهم - افراد و افسران نظامی و کسانی که در ارتش اشتغال به کاری دارند می‌توانند نزد یک نفر افسر یا هم‌ردیف او با حضور دو شاهد وصیت خود را شفاهاً اظهار نمایند./

ماده دهم - در صورتی که نظامی یا کسی که در ارتش اشتغال به کاری دارد مریض یا مجروح باشد ممکن است وصیت خود را در حضور رئیس‌بهداری ارتش و مدیر بیمارستان که مومی آنجا است اظهار نماید./

ماده یازدهم - اشخاصی می‌توانند به ترتیب مذکور در دو ماده قبل وصیت نمایند که در جنگ یا مأمور عملیات جنگی باشند و یا در محلی زندانی یا محصور باشند که مراد به خارج نباشد./

ماده دوازدهم - در سایر موارد مذکور در ماده ۸ مومی می‌تواند در حضور دو نفر شاهد وصیت خود را اظهار نماید و یکی از آن دو شاهد اظهارات او را با تعیین تاریخ روز و ماه و سال و محل وقوع وصیت نوشته و مومی و شهود آن را امضا می‌نمایند و اگر مومی نتواند امضا کند شهود این نکته را در وصیتنامه قید می‌کنند./

ماده سیزدهم - اشخاصی که مطابق ماده ۹ و ۱۰ وصیت نزد آنها شده و همچنین شهود مذکور در ماده قبل در اول زمان امکان باید در اداره ثبت اسناد یا محلی که در آییننامه وزارت دادگستری تعیین می‌شود حاضر شده وصیتنامه را مطابق مقررات راجع به امانت‌گذاران اسناد امانت بگذارند و ضمناً اعلام کنند که این آخرین وصیت مومی است که با داشتن اهلیت اظهار داشته./

ماده چهاردهم - در صورتی که اشخاص مذکور در ماده ۹ و ۱۰ اظهارات مومی را ننوشته باشند در اول زمان امکان نزد حاکم محلی که به اودسترس دارند حاضر شده و اظهارات مومی را با تاریخ و محل وقوع وصیت و اهلیت مومی شفاهاً اظهار می‌دارند اظهارات مزبور در صورت مجلس نوشته شده و به امضا حاکم صلح و شهود می‌رسد./

ماده پانزدهم - وصیتی که مطابق مواد قبل (در موارد غیر عادی) واقع می‌شود بعد از گذشتن یک ماه از تاریخ مراجعت و رسیدن مومی به محلی که بتواند به یکی از طرق مذکور در ماده اول وصیت کند یا گذشتن یک ماه از تاریخ باز شدن راه و مرتفع شدن مانعی که به واسطه آن مومی نتوانسته است به یکی از طرق مذکور وصیت نماید بی‌اعتبار می‌شود مشروط به اینکه مومی در مدت مزبور متمکن از وصیت باشد./

ماده شانزدهم - هر وصیتی که به ترتیب مذکور در این قانون واقع نشده باشد در مراجع رسمی پذیرفته نمی‌شود مگر اینکه اشخاص ذینفع در ترکه به صحت وصیت اقرار نمایند./

ماده هفدهم - هر دادگاه یا اداره یا بنگاه یا شخصی که وصیتنامه به او سپرده شده و نیز دادگاهی که در موارد فوق‌العاده وصیت در آنجا اظهار گردیده مکلف است بعد از اطلاع به فوت مومی وصیتنامه یا صورت‌مجلس راجع به وصیت را به دادگاه اقامتگاه مومی و اگر در ایران اقامتگاه ندارد به دادگاه صلح تهران بفرستد اعم از اینکه وصیتنامه مزبور به حسب قانون قابل ترتیب اثر باشد یا نباشد و هر گاه وصیتنامه متعدد باشد باید تمام آنها فرستاده شود./

ماده هیجدهم - کسی که وصیتنامه نزد او است اگر خارج از مقر دادگاه صلح مذکور فوق باشد می‌تواند وصیتنامه را به دادگاه محل خود تسلیم نماید و آن دادگاه مکلف است فوراً وصیتنامه را به دادگاه صلح مزبور بفرستد./

ماده نوزدهم - حاکم صلح در آگهی که راجع به تقاضای تصدیق انحصار وراثت می‌شود قید می‌کند که هر کس وصیتنامه‌ای از متوفی نزد او است و تا آن تاریخ رسماً ابراز و افتتاح نشده در مدت سه ماه به دادگاهی که آگهی نموده بفرستد و پس از گذشتن این مدت هر وصیتنامه‌ای (غیر از وصیتنامه رسمی و سری) ابراز شود از درجه اعتبار ساقط است./

<p>ماده بیستم – پس از گذشتن مدت مذکور فوق دادگاه صلح وقتی را برای باز کردن وصیتنامه تعیین و به اشخاصی که وراثت آنها معلوم است اطلاع می‌دهد که در وقت مزبور حاضر شوند. /</p> <p>ماده بیست و یکم – هنگام ابراز وصیتنامه اعم از خودنوشت یا سری حاکم صلح باید با حضور نماینده مدعی‌العموم یا مدیر دفتر صورت‌مجلسی‌مشمول بر خلاصه وصیت و اینکه وصیتنامه در حضور او باز شده و خصوصیات وصیتنامه از قبیل مهر و موم و غیر تنظیم و به امضا حاضر برساند. /</p> <p>وصیتنامه‌های سری را حاکم صلح با حضور اشخاصی باز می‌نماید که لفاف آن را امضا یا مهر کرده و در تاریخ باز کردن در مقر دادگاه صلح حاضر هستند. /</p> <p>اصل وصیتنامه که مطابق این ماده نزد حاکم صلح باز می‌شود به دفتر امانات ثبت فرستاده می‌شود و رونوشت آن در دفتر دادگاه می‌ماند و اشخاص ذینفع می‌توانند از آن رونوشت بگیرند. /</p> <p>ماده بیست و دوم – بعد از باز شدن وصیتنامه حاکم صلح به اشخاصی که وصیت به نفع آنها شده یا کسانی که وصی معین شده‌اند مراتب را اطلاع می‌دهد. /</p> <p>ماده بیست و سوم – وصیتنامه وقتی معتبر است که تمام آن موجود باشد و ادعای فقدان وصیتنامه اعم از اینکه این دعوی نسبت به تمام وصیتنامه یا قسمتی از آن باشد مسموع نیست. /</p> <p>ماده بیست و چهارم – ترتیب صدور سند مالکیت به نام ورثه یا موصی‌له نسبت به اموال غیر منقول که به نام مورث ثبت شده است در آیین‌نامه وزارت دادگستری معین می‌شود. /</p> <p>این قانون که مشتمل بر بیست و چهار ماده است در جلسه بیست و سوم بهمن ماه یک هزار و سیصد و هفده به تصویب مجلس شورای ملی رسید. /</p> <p>/</p>
